

του **Μιχάλη Ρίζου**

Η επιδίωξη σταθερότητας γίνεται η βάση της πολιτικής ΝΔ και ΣΥΡΙΖΑ

Η μαζική φτωχοποίηση, ανεργία και απογείωση της εκμετάλλευσης επιβάλλουν την προβολή των αντικαπιταλιστικών λύσεων

Οι εξελίξεις των προηγούμενων ημερών έδειξαν ολοκάθαρα τι σημαίνει Ευρωπαϊκός Μηχανισμός Στήριξης, εποπτεία και επιτήρηση, δημοσιονομική προσαρμογή και όλη αυτή η εύηχη ορολογία που επιστρατεύεται για να καλύψει το σφαγείο του ευρώ, της ΕΕ και του ΔΝΤ, τις αντιδραστικές αναδιαρθρώσεις που προωθεί ο ολοκληρωτικός καπιταλισμός σε βάρος του κόσμου της εργασίας.

Το μίνι χρηματιστηριακό κραχ και οι περίφημες «ανησυχίες των αγορών» συνέβαλλαν στο να καταρρεύσει μέσα σε μια μέρα το παραμύθι της μεταμνημονιακής εποχής και η αφήγηση της «Ελλάδας που ξαναγίνεται ισχυρή και βγαίνει από την κρίση». Τι κι αν ονομάσουν το μνημόνιο «προληπτική συμφωνία στήριξης» και τη διαχείριση της φτώχειας με το ελάχιστο εγγυημένο εισόδημα «έξοδο από την κρίση»; Το μαγικό ραβδάκι της Σταχτοπούτας δεν περίμενε ούτε το ρολόι των προεδρικών εκλογών.

Και όσο κι αν το κακοστημένο (και σαπισμένο) πολιτικό σκηνικό, στο οποίο όλο και πιο ενεργητικά εντάσσεται ο ΣΥΡΙΖΑ, διαγκωνίζεται για το ποιος «αναταράσσει» και προκαλεί λιγότερο τις αγορές, και ποιος αποσταθεροποιεί περισσότερο τη χώρα, στην πραγματικότητα η πολιτική αντιπαράθεση αυτής της εβδομάδας αποκάλυψε τη νέα γραμμή εθνικής ενότητας στην οποία συντάσσονται οι αστικές πολιτικές δυνάμεις και η διαχειριστική αριστερά.

Πλέον δεν αρκούν οι γενικοί όρκοι πίστης στο Δυτικό πλαίσιο, των Τσίπρα, Σταθάκη, Δραγασάκη και σία. Το σύστημα απαιτεί απόλυτη προσαρμογή της «Αριστεράς», στις συγκεκριμένες αναδιαρθρώσεις-μεταρρυθμίσεις που χρειάζεται ο ελληνικός καπιταλισμός, ενεργητική προώθηση από την μελλοντική κυβέρνησή του, όλων των δεσμεύσεων και των μνημονιακών επιταγών της χώρας, ως όρο για τη σταθερότητα, τις επενδύσεις και τον εξευμενισμό των πιστωτών και προστατών μας.

Ας δούμε τι δήλωσε χτες από το Μιλάνο, ο Σαμαράς: «Δεν πρέπει το πολιτικό ρίσκο που ορισμένοι προκαλούν να θέσει σε κίνδυνο την πορεία της χώρας. Και η έξοδος μας από την κρίση, θα είναι πολύ πιο γρήγορη και ασφαλής, αν είμαστε ενωμένοι, ιδιαίτερα τους επόμενους μήνες».

Κι ας δούμε πώς απάντησε το τμήμα οικονομίας του ΣΥΡΙΖΑ: «Οι αγορές συμπεριφέρθηκαν έτσι και η αρνητική πορεία των δεικτών ξεκίνησε λόγω των διαρροών του “τέλους του μνημονίου” από το Μαξίμου»!!! Και συνεχίζει διαβεβαιώνοντας ότι «μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ θα αποτελέσει παράγοντα σταθερότητας για την Ελλάδα και την Ευρώπη..... αλλάζοντας την οικονομική πολιτική (...) στο πλαίσιο ενός συνολικού ευρωπαϊκού σχεδίου για την αντιμετώπιση του δημόσιου και του ιδιωτικού χρέους και τη χρηματοδότηση της ανάπτυξης».

Γίνεται σαφές το πλαίσιο στο οποίο θα κινηθούν κυβέρνηση και ΣΥΡΙΖΑ τους επόμενους μήνες, και μέχρι τις - πιθανές - εκλογές του Μαρτίου. Απόκδυση από το «πολιτικό ρίσκο» για να μην επανέλθουν τα

ελλείμματα, να μην ανατραπούν οι μεταρρυθμίσεις, να μην διαταραχτεί η ομαλότητα μπροστά στη νέα εθνική διαπραγμάτευση – συμφωνία με τους επιχειρηματίες και τους δανειστές. Και «πολιτικό ρίσκο» στην κυρίαρχη γλώσσα σημαίνει αποφυγή κάθε σοβαρής προσπάθειας για κινητοποίηση του λαϊκού παράγοντα, εξαφάνιση κάθε φωνής που θα ζητάει μια άλλη πορεία έξω από τις αγορές, τα μνημόνια και το χρέος. Και ο καβγάς θα γίνεται για το ποιος είναι ο καλύτερος εγγυητής της ομαλής πορείας και ποιος θα έχει το πάνω χέρι στη διαπραγμάτευση-ανέκδοτο με τους τραπεζίτες και τους γύπες της Κομισιόν και του ΔΝΤ.

Πώς θα απαντήσει σε αυτή την κατάσταση το κίνημα και η αντικαπιταλιστική αριστερά; Φυσικά τα πράγματα δεν είναι εύκολα, γιατί ο κόσμος αυτή τη στιγμή βιώνει ένα δεύτερο «σοκ και δέος», μετά το μνημόνιο του 2010. Την ταυτόχρονη δηλ. συνειδητοποίηση της διαρκούς μνημονιακής κόλασης και της ταχύτατης προσαρμογής του ΣΥΡΙΖΑ σε αυτό το πλαίσιο. Δυστυχώς για τους πάνω ο κόσμος όμως δεν έχει πει την τελευταία του κουβέντα, ούτε είναι διατεθειμένος να πάει σε «νέες θυσίες» για να μη χαθούν οι προηγούμενες! Το δείχνει η επιμονή των Δ.Υ. στην απειθαρχία απέναντι στην αξιολόγηση και τις άλλες αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις στο δημόσιο, το διαρκές μπλοκάρισμα από τους εμποροϋπάλληλους της Κυριακάτικης λειτουργίας των καταστημάτων, η όλο και πιο αναβαθμισμένη δράση των συλλογικοτήτων στις γειτονιές απέναντι στη φοροληλασία, την ιδιωτικοποίηση του δημόσιου πλούτου, την κονιορτοποίηση των εργασιακών δικαιωμάτων από τα ΕΣΠΑ και τις ΚΟΙΝΣΕΠ (που προωθούν και αριστεροί δήμαρχοι). Το δείχνει κυρίως το υπόκωφο βουητό του κόσμου που τα πρώτα ξεσπάσματά του ήδη φαίνονται, πάντα έτσι γινόταν, στα αγωνιστικά σκιρτήματα της νεολαίας, μαθητών, φοιτητών, εργαζόμενων-δούλων στα VOUCHERS.

Με ποια γραμμή όμως θα πάει η αντικαπιταλιστική αριστερά και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ;

-Καταρχήν με την ξεκάθαρη τοποθέτηση ότι μέσα στη φυλακή των αγορών, της ΕΕ, του ΔΝΤ, των ισοσκελισμένων προϋπολογισμών και των δρακόντειων κανόνων του δημοσιονομικού συμφώνου δεν μπορεί να υπάρχει σωτηρία. Να σπάσουμε το «πλαίσιο», να ελευθερωθούμε από τη δικτατορία του χρέους, της επιτήρησης και του εργασιακού μεσαίωνα πρέπει να είναι το σύνθημά μας, η σημαία κάθε αγώνα που αναπτύσσεται. Από κάθε ρωγή αντίστασης που ξεπροβάλλει να επιδιώκουμε, την πολιτικοποίησή του με βάση το αντικαπιταλιστικό, αναγκαίο πρόγραμμα, την μόνη ρεαλιστική πολιτική διέξοδο από την μνημονιακή κόλαση.

-Δεύτερο, με την ανάδειξη των δυνατοτήτων για ικανοποίηση του συνόλου των σύγχρονων αναγκών, με βάση την παραγωγικότητα της εργασίας και τον πραγματικό πλούτο που παράγουμε. Δεν μπορεί το 1% του ελληνικού πληθυσμού να κατέχει το 56% του ΑΕΠ (σύμφωνα με πρόσφατα στατιστικά στοιχεία). Κάνουν τεράστια ζημιά στην αντικαπιταλιστική αριστερά και χύνουν νερό στο μύλο της εθνικής μεταμνημονιακής συμφωνίας (το νέο αντιδραστικό συμβόλαιο της εποχής μας) οι αντιλήψεις που κάνουν πολιτική γραμμή τη ζητιανιά και τη διαπραγμάτευση των όρων εξαθλίωσης του λαού. Το ερώτημα είναι αν θα τα βάλουμε με τους «δεσμοφύλακες» αν θα σπάσουμε τα δεσμά του πλαισίου της ΕΕ και των αγορών και όχι αν, εντός αυτής της φυλακής, εκλιπαρούμε τη δεξιά ή αριστερή εκδοχή της ελεημοσύνης.

Οι μειωμένες προσδοκίες στους εργαζόμενους δεν καλλιεργούνται μόνο από το ΣΥΡΙΖΑ, που ολημερίς και ολονυχτίς δηλώνει ότι «δεν μπορούμε», δεν υπάρχει εναλλακτική λύση πέρα από τη διαχείριση και τη διαπραγμάτευση με τους βασανιστές μας. Αναπαράγονται και από το ΚΚΕ, που έχει γίνει το κόμμα της χαμηλής πτήσης και όχι το κόμμα του «παντός καιρού», αφού κατηγορώντας το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα και την τακτική της ανατροπής ως ενσωματώσιμη, δικαιολογεί – και δραπετεύει! – από την πολιτική πάλη για τους βασικούς στόχους-κρίκους, με επιμέρους συνδικαλιστικά αντάρτικα και κλιμάκωση μέσω συλλαλητηρίων. Όμως και από τμήματα της αντικαπιταλιστικής και αντιιμπεριαλιστικής αριστεράς, εκφράζονται αντιλήψεις που ξαναβάζουν το αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα στο χρονοντούλαπο, «αφού είναι για το μετά», ενώ τώρα ο κόσμος νοιάζεται για την επιβίωσή του. Τώρα δηλ. που η μαζική φτωχοποίηση, ανεργία και απογείωση της εκμετάλλευσης επιβάλλουν την προβολή των

αντικαπιταλιστικών λύσεων, αυτές μετατίθενται για αργότερα αφού τώρα επιβάλλεται η προσγείωση στη διαχείριση της φτώχειας.

-Τρίτο με εκείνη τη γραμμή στο κίνημα και τους φορείς του, σωματεία, συνελύσεις, επιτροπές αγώνα, συντονισμούς, για αποφάσεις και αγώνες που δεν θα διστάζουν να τα βάζουν στα ίσα με τον αντίπαλο, με το χρέος, τους νόμους της ΕΕ, τους προϋπολογισμούς των αιματηρών πλεονασμάτων. Αυτή η συζήτηση αφορά τον εργαζόμενο και τον υπάλληλο, το πολιτικό εργατικό κίνημα και δεν είναι υπόθεση των κομμάτων, όπως συχνά αναφέρεται.

-Τέταρτο με τη μετωπική συσπείρωση της αντιΕΕ, αντικαπιταλιστικής και αντιϊμπεριαλιστικής αριστεράς σε πρωτοβουλίες και αναμετρήσεις για την ανατροπή του μαύρου μετώπου ΕΕ-ΔΝΤ-επιχειρηματιών και της κυβέρνησης. Όλων των μνημονιακών νόμων, με το κάλεσμα σε μαζική απειθαρχία και ξεσηκωμό απέναντι σε οποιοδήποτε άλλο αντιλαϊκό μέτρο.

Πρώτος σταθμός η κινητοποίηση ενάντια στην Τρόικα στις 6 Νοέμβρη, όπου θα συμπαραταχτούν αγωνιζόμενοι φοιτητές, σωματεία, άνεργοι και τοπικές συλλογικότητες. Και με ένα συγκροτημένο σχέδιο αγωνιστικής κλιμάκωσης μέσα στο Νοέμβρη, όπου όπως όλα δείχνουν η πολιτική διαπάλη θα οξυνθεί και η κυβέρνηση θα επιχειρήσει να νομοθετήσει ένα νέο μπαράζ αντεργατικών προαπαιτούμενων.

ΩΣ ΕΔΩ! Για να παραφράσουμε το Σαββόπουλο: σαν βγούμε από αυτή τη φυλακή όλοι θα μας περιμένουν.

Σε συνεπτυγμένη μορφή, δημοσιεύθηκε στο [ΠΡΙΝ](#) στις 19.10.2014